

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/76/2021
Identifikačné číslo spisu:	8116215367
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8116215367.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v spore žalobcu: I. I., nar. XX. S. XXXX, bytom W., zastúpeného Mgr. Karol Ševce, advokátom, so sídlom Hlavná 29, 080 01 Prešov, P.O.BOX 215, proti žalovanému: Obec Malý Slivník, so sídlom Malý Slivník 48, 082 67 Malý Slivník, IČO: 00 327 433, zastúpenému Advokátskou kanceláriou ROSOVÁ HUSOVSKÁ, s.r.o., so sídlom Weberova 2, 080 01 Prešov, IČO: 51 290 901, o zaplatenie 19 313,69 eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 24. septembra 2020, č. k. 3Cob/36/2020-530, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Prešove z 24. septembra 2020, č. k. 3Cob/36/2020-530, v časti, v ktorej potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov z 4. decembra 2019, č. k. 22Cb/167/2016-496 vo výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 5 315,- eur s úrokom z omeškania vo výške 0,03 % za každý deň omeškania zo sumy 5 315,22 eur od 16. januára 2009 do zaplatenia, a vo výroku III. a vec mu v rozsahu zrušenia v r a c i a na ďalšie konanie.

II. V ostatnej časti dovolanie žalovaného o d m i e t a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 4. decembra 2019, č. k. 12Cb/167/2016-496, rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 17 938,41 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,03 % za každý deň omeškania zo sumy 9 054,66 eur od 6. apríla 2015 do zaplatenia a zo sumy 5 315,22 eur od 16. januára 2009 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I), konanie v časti o zaplatenie sumy 1 375,28 eur zastavil (výrok II) a žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 85,74 % (výrok III).

1.1. Z obsahu s vecou súvisiaceho spisu vyplýva, že dňa 21. júla 2008 žalovaný ako objednávateľ a pôvodný zhotoviteľ I. I. - I. uzatvorili Zmluvu o dielo (ďalej aj „zmluva“), predmetom ktorej bola realizácia stavby „Komunitné centrum a obecné sociálne služby - Furmanec“ (ďalej ej „stavba“) v

zmysle podmienok obstarávania a predloženej cenovej ponuky vypracovanej na základe výkazu výmer k súťaži. Stavba sa realizovala na základe projektovej dokumentácie spracovanej Ing. G. D., termín začatia výstavby bol určený na apríl 2009 a termín jej ukončenia na apríl 2011. Cena diela bola určená na sumu 10 631 168,- Sk (352 890,13 eur) s tým, že zhotoviteľ bude mesačne odovzdávať prevedené práce stavebnému dozoru objednávateľa, ktorý ich bude preberať a podpisovať, na základe čoho sa vystaví fakturácia. Zmluvné strany dohodli lehotu splatnosti faktúry 30 dní po jej doručení objednávateľovi (čl. VI, ods. 6.2. zmluvy). Pre prípad omeškania so zaplatením faktúry strany dohodli úrok z omeškania vo výške 0,03 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania (čl. VIII, ods. 8.1. zmluvy). Objednávateľ si vyhradil právo zadržať 10 % z ceny diela do doby odstránenia väd a nedorobkov uvedených v zápisnici z preberacieho konania (čl. VIII, ods. 8.4. zmluvy). Dohodou o prevzatí práv a záväzku zo dňa 5. mája 2009 pôvodný žalobca prevzal v plnom rozsahu všetky práva a záväzky zo zmluvy o dielo.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predmetom sporu bolo 1./ zaplatenie časti ceny diela vo výške 9 054,66 eur za vykonanie elektroinštalčných prác na stavbe komunitného centra, 2./ zaplatenie sumy 5 315,22 eur, predstavujúcej bezdôvodné obohatenie, ako aj 3./ zaplatenie sumy 3 568,53 eur (pôvodne 4 943,81 eur, avšak v priebehu konania zobral žalobca žalobu v časti o zaplatenie sumy 1 375,28 eur späť, keďže pri nároku na zaplatenie úrokov z omeškania došlo k chybe pri ich výpočte) tvorenej kapitalizovanými úrokmi z omeškania (bod 42. rozhodnutia súdu prvej inštancie). Uviedol, že medzi stranami nebola sporná existencia záväzkového vzťahu a platnosť zmluvy o dielo, ako ani skutočnosť, že žalovaný vykonal elektroinštalčné práce riadne a včas, sporným ostal nárok žalovaného na zadržanie časti ceny diela, platnosť dodatkov k zmluve, nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia a jeho prípadné premlčanie, doručenie faktúr žalovanému, ako aj dôvodnosť a výška uplatnených kapitalizovaných úrokov z omeškania.

2.1. K nároku žalobcu na zaplatenie sumy 9 054,66 eur okresný súd uviedol, že žalobca sa domáhal zaplatenia ceny diela vo výške 9 054,66 eur titulom nezaplatenia faktúry č. 1500004, vystavenej za elektroinštalčné práce, pričom žalovaný namietal oprávnenosť uvedenej fakturácie, kedy podľa neho nebola faktúra vystavená v súlade s podmienkami zmluvy o dielo, keďže táto nebola podpísaná oprávnenou osobou, no bývalým stavebným dozorom, Ing. H. D.. Zo záznamu zo stavebného denníka, ako aj z výpovede svedka súdu prvej inštancie vyplynulo, že Ing. H. D. ukončil výkon technického dozoru dňa 11. februára 2015, pričom nový stavebný dozor bol do funkcie ustanovený dňom 23. apríla 2015, a teda v čase výkonu elektroinštalčných prác, ako aj v čase vyhotovenia spornej faktúry, t. j. dňa 9. februára 2015, teda Ing. H. D. aj naďalej vykonával funkciu stavebného dozoru. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by bol platne ukončil zmluvný vzťah so stavebným dozorom pred vyhotovením tejto faktúry, ani že by so zmenou oprávnenej osoby pred vyhotovením, či dorúčením faktúry oboznámil zhotoviteľa, preto dospel okresný súd k záveru, že faktúra bola vyhotovená riadne v súlade s ustanoveniami čl. VI. zmluvy o dielo a obsahovala všetky údaje v zmysle ods. 6.4. zmluvy, bola žalovanému účinne doručená dňa 6. marca 2015, kedy tento jej prevzatie potvrdil odtlačkom úradnej pečiatky a podpisom.

2.2. K žalovaného obrane, že dielo pri odovzdaní vykazovalo vady v podobe zvýšenej vlhkosti priestorov a zamoknutia stien a keďže zhotoviteľ doposiaľ neodstránil vady diela, žalovaný až do doby odstránenia väd diela uplatnil svoje právo zadržať 10 % z ceny diela, pohľadávka na zaplatenie zvyšnej časti ceny diela ešte nevznikla a nemohla nadobudnúť splatnosť a preto neexistujúcu pohľadávku nemohol zhotoviteľ ani platne postúpiť na súčasného žalobcu, okresný súd uviedol, že podľa čl. VIII, ods. 8.4. zmluvy o dielo, objednávateľ si vyhradil právo zadržať 10 % z ceny diela do doby odstránenia väd a nedorobkov uvedených v zápisnici z preberacieho konania. Z obsahu tohto dojednania vyplýva, že na to, aby žalovaný mohol účinne zadržať ľubovoľnú časť z ceny diela do určenej výšky, museli by byť prípadné vady diela riadne označené v zápisnici z preberacieho konania, a to bez ohľadu na druh väd. Vychádzajúc z obsahu zápisu o odovzdaní a prevzatí č. 1/2015 zo dňa 30. decembra 2015 okresný súd dospel k záveru, že žalovanému nárok na výkon zmluvného zádržného práva nevznikol, keďže žalovaný výslovne potvrdil, že dodávka vykonaných prác na stavbe bola bez závad, pričom dohoda o opatreniach a lehotách pre odstránenie nedorobkov a väd zrejmých pri odovzdávaní a prevzatí nie je potrebná, resp. závady boli odstránené počas preberacieho konania. Túto zápisnicu podpísal tak zástupca obce, ako aj platný stavebný dozor. Ak by dielo bolo vykazovalo vady súvisiace s nadmernou vlhkosťou už v čase odovzdávania diela, bolo povinnosťou žalovaného tieto vady v zápisnici riadne označiť tak, aby mohol

zádržné právo účinne realizovať, pričom bez tohto označenia žalovanému neostáva nič iné, než nároky z vád diela uplatňovať v rámci reklamačného konania, čo však nemá akýkoľvek vplyv na jeho povinnosť zaplatiť cenu diela v celom jej rozsahu. Keďže zhotoviteľ dielo v podobe elektroinštalačných prác na komunitnom centre vykonal riadne, včas a bez závad, čo v konaní nebolo sporné a zároveň žalovanému nárok na výkon zádržného práva z vyššie uvedeného dôvodu nevznikol, okresný súd dospel k záveru, že žalobca riadne preukázal existenciu a trvanie tohto nároku, a tým aj svoju aktívnu legitimáciu (platnou zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 25. októbra 2017), preto rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi cenu diela vo výške 9 054,66 eur. Keďže žalovaný nesplnil svoj záväzok riadne a včas, dostal sa do omeškania s jeho splnením, čím vzniklo žalobcovi zároveň právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania v dojednanej sadzbe platnej k prvému dňu omeškania, ktoré mu súd priznal počnúc dňom nasledujúcim po splatnosti záväzku.

2.3. K nároku žalobcu na zaplatenie sumy 5 315,22 eur, ktorú zhotoviteľ na základe dohody poskytol žalovanému na účely pokrytia nákladov spojených s vypracovaním projektovej dokumentácie ku stavbe, okresný súd uviedol, že žalovaný vystavil zhotoviteľovi viacero faktúr za spoluúčasť na vypracovaní projektu stavby (faktúru č. 01/2009 na sumu 1 659,70 eur - zhotoviteľ túto sumu zaplatil na účet žalovaného dňa 16. januára 2009; faktúru č. 12009 na sumu 1 327,76 eur, splatnú dňa 9. marca 2009, ktorú zhotoviteľ vyplatil žalovanému dňa 26. marca 2009; faktúru č. 12009 na sumu 1 327,76 eur, splatnú dňa 23. júna 2009, ktorú zhotoviteľ vyplatil žalovanému dňa 9. júna 2009 a faktúru č. 62009 na sumu 1 000,- eur, splatnú dňa 25. decembra 2009, ktorú zhotoviteľ vyplatil žalovanému dňa 15. decembra 2009), pričom tieto faktúry boli opatrené odtlačkom úradnej pečiatky obce, ako aj podpisom predchádzajúceho starostu obce, čo tento ako svedok do zápisnice súdu potvrdil. Žalobca dokladom o vklade na účet, ako aj predloženými pokladničnými dokladmi, jednoznačne preukázal, že v priebehu roku 2009 zhotoviteľ žalovanému zaplatil postupne sumu v celkovej výške 5 315,22 eur. Aj keď žalovaný namietol platnosť dodatkov k zmluve o dielo zo dňa 12. mája 2009 a 31. decembra 2011, ktorými uznal tento záväzok, súd prvej inštancie tieto dodatky považoval za platné, keďže obsahovali všetky zákonom predpísané náležitosti pre právny úkon a zároveň za žalovaného boli opatrené odtlačkom úradnej pečiatky obce a podpisom jej štatutárneho orgánu, ktorým v súlade s § 13 ods. 5 Zákona o obecnom zriadení je starosta obce. Okresný súd zdôraznil, že bez ohľadu na prípadné pochybnosti o výkone funkcie predchádzajúceho starostu, či číselné označenie dodatkov, je dodatok č. 2 zo dňa 31. decembra 2011 opatrený podpisom súčasného starostu, ktorý pravosť svojho podpisu sám do zápisnice súdu potvrdil. Práve týmto dodatkom uznal záväzok vo výške 5 315,22 eur (§ 323 Obchodného zákonníka) predstavujúci bezdôvodné obohatenie, pričom sa zaviazal tento uhradiť v prospech zhotoviteľa do 31. decembra 2013. V zmysle uvedeného preto súd dospel k záveru, že záväzok v čase uzatvorenia tohto dodatku existoval a trval, žalobca v konaní preukázal, že zhotoviteľ v roku 2009 zaplatil žalovanému sumu vo výške 5 315,22 eur, v dôsledku čoho žalovaný získal majetkový prospech plnením bez právneho dôvodu a zároveň žalovaný tento záväzok písomne uznal, a preto súd rozhodol tak, že žalovanému uložil bezdôvodné obohatenie žalobcovi v celom rozsahu vydať.

2.4. K nároku žalobcu na zaplatenie kapitalizovaného úroku z omeškania vo výške 3 568,53 eur okresný súd uviedol, že v zmysle čl. VI, ods. 6.2. zmluvy o dielo si sporové strany dohodli lehotu splatnosti faktúr 30 dní po ich doručení objednávateľovi. Zo žalobcom predložených faktúr vyplynulo, že tieto faktúry boli žalovanému riadne doručené, kedy tento ich prevzatie sám potvrdil, a to buď podpisom oprávnenej osoby a odtlačkom pečiatky (č. 1400021 dňa 15. októbra 2014, č. 1400009 dňa 1. júla 2014) alebo v likvidačnom liste faktúry (č. 1500001 dňa 2. februára 2015, č. 1500013 dňa 6. júla 2015). Zároveň z predložených výpisov z účtu vyplynulo, že žalovaný bol v omeškaní so zaplatením predmetných faktúr. Pre prípad omeškania so zaplatením faktúry strany medzi sebou dohodli zmluvný úrok z omeškania vo výške 0,03 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Úroky z omeškania so zaplatením faktúry č. 1400009 preto predstavujú sumu 153,39 eur [55 279,50 eur (56 468,46 eur - 1 188,96 eur) od 1. augusta 2014 do 7. augusta 2014 a činia 116,08 eur, zo sumy 2 763,98 eur (55 279,50 eur - 52 515,52 eur) od 8. augusta 2014 do 21. septembra 2014 a činia 37,31 eur, ako aj zo sumy 0,01 eur od 22. septembra 2014 do 21. októbra 2014 činia 0,00 eur]. Úroky z omeškania so zaplatením faktúry č. 1400021 predstavujú sumu 220,25 eur [36 893,56 eur od 15. novembra 2014 do 3. decembra 2014 a činia 210,29 eur, ako aj zo sumy 1 844,68 eur (36 893,56 eur - 31 359,52 eur - 3 689,36 eur) od 4. decembra 2014 do 21. decembra 2014 a činia 9,96 eur]. Úroky z omeškania so zaplatením faktúry č. 1500001 predstavujú sumu 1 064,06 eur [60 734,59 eur od 5. marca 2015 do 23.

apríla 2015 a čínia 911,01 eur, ako aj zo sumy 3 036,73 eur (60 734,59 eur - 57 697,86 eur) od 24. apríla 2015 do 8. októbra 2015 a čínia 153,05 eur]. Úroky z omeškania so zaplatením faktúry č. 1500013 predstavujú sumu 2 137,50 eur [69 410,84 eur od 7. augusta 2015 do 15. novembra 2015 a čínia 2 103,14 eur, ako aj zo sumy 5 455,54 eur (69 410,84 eur - 63 955,30 eur) od 16. novembra 2015 do 6. decembra 2015 a čínia 34,36 eur]. V zmysle uvedeného teda okresný súd uzavrel, že žalobcovi patrí nárok na zaplatenie kapitalizovaných úrokov z omeškania so zaplatením ceny diela v celkovej výške 3 575,20 eur, preto mu tento súd priznal v ním uplatnenej výške, t. j. v sume 3 568,53 eur.

3. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania dospel okresný súd k záveru, že každá zo sporových strán mala vo veci čiastočný úspech, preto náhradu trov konania pomerne rozdelil podľa procesného výsledku sporu. Súd skúmal procesné zavinenie na čiastočnom zastavení konania, kedy mal za to, že čiastočné zastavenie konania zavinil žalobca, preto patrí nárok na náhradu trov konania v jeho zastavenej časti žalovanému. Vo zvyšnej časti súd žalobe vyhovel, preto nárok na náhradu trov konania v tejto časti (85,74 %) priznal žalobcovi.

4. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“), rozsudkom zo dňa 24. septembra 2020, č. k. 3Cob/36/2020-530, potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 4. decembra 2019 v napadnutej časti, t. j. vo výroku I. a III. a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že súd prvej inštancie vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver, z ktorého dôvodu sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

5.1. K nároku žalobcu na zaplatenie sumy 9 054,66 eur na doplnenie správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu i odvolací súd skonštatoval, že medzi stranami sporu nebola sporná existencia záväzkového vzťahu a platnosť zmluvy o dielo ako ani skutočnosť, že žalovaný vykonal elektroinštalačné práce riadne a včas. Súd prvej inštancie podľa krajského súdu správne vyhodnotil zádržné právo, resp. právo žalovaného na zadržanie časti ceny diela. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že podľa čl. VIII ods. 8.4. Zmluvy o dielo, objednávateľ si vyhradil právo zadržať 10 % z ceny diela do odstránenia väd a nedorobkov uvedených v zápisnici z preberacieho konania a z obsahu Zápisu o odovzdaní a prevzatí č. 1/2015 zo dňa 30. decembra 2015 vyplýva, že žalovanému nevznikol nárok na výkon zmluvného zádržného práva, keďže žalovaný výslovne potvrdil, že dodávka vykonaných prác na stavbe bola bez závad. Túto zápisnicu podpísal tak zástupca obce, ako aj platný stavebný dozor, preto ani odvolací súd nepochyboval o jej pravdivosti a odvoláciu námietku žalovaného považoval v tomto smere za nedôvodnú. Čl. VIII ods. 8.4. Zmluvy o dielo podľa krajského súdu jednoznačne definuje možnosť účinne zadržať ľubovoľnú časť z ceny diela do určenej výšky, viažucu na prípadné vady diela riadne označené v zápisnici z preberacieho konania, a to bez ohľadu na druhy väd a názor žalovaného, že zádržné právo v tomto prípade končí uplynutím reklamačnej lehoty, čo nemá oporu ani v zmluve o dielo, ani v zákone.

5.2. Odvolací súd sa stotožnil so záverom rozsudku súdu prvej inštancie aj v časti posúdenia nároku žalobcu na zaplatenie kapitalizovaného úroku z omeškania vo výške 3 565,53 eur, ktorý si dohodli zmluvné strany v čl. VI ods. 6.2. Zmluvy o dielo, odvoláciu námietku súvisiacu s posúdením nároku žalobcu na zaplatenie sumy 3 565,53 eur považoval odvolací súd za nedôvodnú, dôvodiac, že okresný súd sa riadne vysporiadal so splatnosťou jednotlivých faktúr.

5.3. Za nedôvodnú označil krajský súd aj odvoláciu námietku žalovaného v súvislosti s priznaným nárokom žalobcu na zaplatenie sumy 5 315,22 eur, pričom k namietaným formálnym nedostatkom Dodatkov č. 1 a 2 k Zmluve o dielo zo dňa 21. júla 2009 a ich žalovaným tvrdenej neplatnosti z dôvodu, že nebol daný súhlas obecného zastupiteľstva k uzavretiu týchto dodatkov, odvolací súd argumentačne citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Cdo/284/2006 z 29. januára 2008, ktoré bolo podrobené ústavnoprávnemu prieskumu a v ňom formulované závery boli одобrené v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 389/08 z 1. apríla 2009, rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/49/2015 a 4Obdo/69/2015, rozhodnutia Ústavného súdu SR v uznesení sp. zn. II. ÚS 922/2016 z 15. decembra 2016, rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/21/2002 (publikovaný v ZSP č. 77/2004) a rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/45/2013 z 8. januára 2015 a

rozhodnutia č. R 90/2018.

5.4. V odôvodnení svojho rozsudku odvolací súd ďalej uviedol, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/44/2018, o ktoré sa argumentačne oprel žalovaný, nemožno aplikovať na daný prípad, nakoľko v danom prípade Dodatky č. 1 a 2 k Zmluve o dielo súvisia priamo so základnou zmluvou o dielo, ktorú obecné zastupiteľstvo obce Malý Slivník odsúhlasilo, čo nebolo v konaní ani sporné. Zároveň odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že je nesporné, že žalobca poukázal na účet žalovaného formou finančnej výpomoci sumu 5 315,22 eur a žalovaný sa zaviazal túto sumu žalobcovi vrátiť, preto aj námietky žalovaného v súvislosti s neplatnosťou dodatkov pre formálne vady podľa odvolacieho súdu nemajú vplyv na skutočnosť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Čo do samotného nároku, ako aj odvolaním namietaných úrokov z omeškania sa odvolací súd taktiež plne stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie uvedenej v bode 44 odvolaním napadnutého rozsudku, ktorú nepovažoval za potrebné zopakovať.

5.5. Na základe vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti je vecne správny, preto tento podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) odôvodnené podľa § 421 ods. 1 C. s. p., v zmysle ktorého napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Žalovaný naprieč celým dovolaním rovnako namieta, že právne závery krajského súdu, i okresného súdu sú so zreteľom na skutkový stav nepreskúmateľné, zjavne neodôvodnené a arbitrárne, odvolací súd znemožnil žalovanému uskutočňovať jeho procesné práva v takej miere, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, z ktorého dôvodu, posudzujúc podanie podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 C. s. p.), je zrejímavý i dôvod prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

6.1. Dovolateľ vytyka odvolaciemu súdu, že odôvodnenie jeho rozhodnutia neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre toto rozhodnutie.

6.2. Vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 5 315,22 eur dovolateľ uviedol, že krajský súd (ako aj súd prvej inštancie) sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s neexistenciou rozhodnutia obecného zastupiteľstva v zmysle ust. § 11 ods. 4 písm. b/ zákona č. 369/1990 vo vzťahu k dodatkom č. 1 a 2 k Zmluve o dielo ako zákonnej podmienky platnosti právneho úkonu, dlhodobo judikovanej v praxi najvyššieho súdu v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/284/2006, 5Obdo/45/2013, okrem strohého konštatovania, že zákon takýto postup nevyžadoval. Krajský súd podľa dovolateľa neposkytol náležitú odpoveď na námietku žalovaného a síce, že starosta obce nemôže urobiť bez prejavu vôle obce majetkovoprávny úkon, ku ktorému sa vyžaduje predchádzajúce rozhodnutie obecného zastupiteľstva a zaviazat' ním obec, pretože mu k tomu zákon o majetku obce s príslušnými právnymi predpismi nedáva oprávnenie. Z uvedeného dôvodu sú teda podľa žalovaného dodatky č. 1 a 2 neplatné (§ 39 a § 40 OZ) a nemôžu byť ani právnym titulom na uplatnenie nároku na plnenie vo výške 5 315,22 eur.

6.3. Dovolateľ tvrdí, že už vo svojom odvolaní vyčerpávajúco argumentoval a uvádzal aj iné dôkazy, pre ktoré Dodatok č. 1 z roku 2009 a Dodatok č. 2 z roku 2011 ku Zmluve o dielo sú neplatné a nemôžu byť teda základom pre právny nárok žalobcu, odvolací súd na ne nereflektoval, resp. vybral len časť o tom, že namietané dodatky nie sú podľa žalovaného platné z dôvodu, že neboli odsúhlasené obecným zastupiteľstvom, pričom uvedený argument vyvrátil tak, že keďže Dodatky č. 1. a 2. súvisia priamo s obecným zastupiteľstvom schválenou Zmluvou o dielo, osobitný súhlas na ich schválenie nie je potrebný, s ostatnými argumentami žalovaného sa nijakým spôsobom nevysporiadal. Dovolateľ namieta, že súdy oboch inštancií sa nijako nevysporiadali so žalovaného tvrdeniami, že to, že žalobca (prípadne jeho právny predchodca) poskytol žalovanému sumu 5 315,22 eur ako pôžičku, žalobca v konaní nijako nepreukázal. Poukazoval len na čiastkové sumy, nijako však nevyplýva, že tieto sumy (1 659,7 eur, 1 327,76 eur, 1 327,76 eur a 1 000,- eur), hoci dohromady vo výške 5 315,22 eur, by mali byť pôžičkou v uvedenej výške, ktorá má vyplývať z Dodatkov č. 1 a 2. Z dodatkov podľa dovolateľa nijako nevyplýva, že platba sa má vykonať v splátkach. Rovnako z dodatku č. 1 vyplýva, že žalobca má plniť sumu k rukám zhotoviteľa (G. D.-IRPO), nie obci, a skutočnosť, že zhotoviteľovi plnil, žalobca nijako nepreukázal. Súdy podľa dovolateľa nijako neriešili a z ich rozhodnutí nevyplýva, ako sa vysporiadali so skutočnosťou, že z Dodatku č. 1 zo dňa 12. mája 2019 (čl. II ods. 1) vyplýva, že žalobca už plnil s umu 5 315,22 eur k rukám G., avšak k danému dňu boli obci zo strany žalobcu zaslané len dve splátky, je

teda podľa dovolateľa nezrozumiteľné, ako súd stotožnil uvedené platby. Dovolateľ zároveň upozornil na okolnosť, že Dodatky č. 1 a 2 nemôžu byť pravé dodatky ku zmluve o dielo, nakoľko sa nijako netýkajú jej obsahu a nijako ju nemenia. Zmluva má v skutočnosti iné dodatky č. 1 a 2, a to Dodatok č. 1 zo dňa 11. decembra 2012 a Dodatok č. 2 zo dňa 27. decembra 2013, ktoré menia jej obsah. Tieto sú, na rozdiel od sporných dodatkov podpísané starostom obce, pri pečiatke obce je napísané meno a funkcia starostu. Paralelná existencia dvoch Dodatkov č. 1 a 2 podľa dovolateľa spôsobuje zmätočnosť existujúceho právneho vzťahu, túto skutočnosť namietal už v odvolaní.

6.4. Žalovaný poukazoval i na skutočnosť, že predmetné dodatky nemôžu byť platné i s poukazom na ustálenú dovoláciu prax najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 5Obdo/44/2018, avšak odvolací súd predmetnú námietku bez vysvetlenia vyhodnotil tak, že predmetné rozhodnutie nemožno aplikovať na daný prípad a vyslovil, že nutnosť súhlasu obecného zastupiteľstva aj pre Dodatky č.1 a 2 nie je daná, nakoľko „súvisia priamo so Zmluvou o dielo zo dňa 21. júla 2009 a túto zmluvu o dielo obecné zastupiteľstvo odsúhlasilo.“ Takýto výklad je podľa dovolateľa v hrubom rozpore so zákonom (§ 11 ods. 4 písm. b/ zákona č. 369/1990) a v tejto časti je rozhodnutie súdov nepreskúmateľné.

6.5. Dovolateľ z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií nerozumie, na základe čoho si tieto osvojili názor, že i samotná Zmluva o dielo bola schválená obecným zastupiteľstvom, nakoľko túto skutočnosť žalobca nijako nepreukázal.

6.6. K záveru odvolacieho súdu, že „ak by aj nebol daný súhlas (obecného zastupiteľstva s Dodatkami č. 1 a 2), potom ide o bezdôvodné obohatenie, a teda žalobca má nárok z tohto titulu“ dovolateľ namietal, že k tomuto tak okresný, ako i krajský súd nevykonali žiadne dokazovanie, pričom žalobca presne špecifikoval svoje plnenie ako plnenie zo zmluvy, k čomu žalovaný dodáva, že nemožno zamieňať nároky z plnenia zo zmluvy a bezdôvodné obohatenie, takéto rozhodnutie je teda prekvapivé. Pokiaľ odvolací súd uviedol, že „je nesporné, že žalobca poukázal na účet žalovaného formou finančnej výpomoci sumu 5 315,22 eur a žalovaný sa zaviazal túto sumu vrátiť, preto sú námietky žalovaného v súvislosti s neplatnosťou dodatkov pre formálne vady bezpredmetné a nemajú vplyv na skutočnosť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného“ dovolateľ uviedol, že odvolací súd nesprávne vychádzal z toho, že rozpočet zhotoviteľa (s uvedenou cenou diela) je prílohou k Zmluve o dielo.

6.7. V súvislosti s nárokom vo výške 5 315,22 eur dovolateľ namietal, že nie je zrozumiteľné, prečo súd priznal aj úroky z omeškania od 16. januára 2009, keď v čl. II ods. 3 Dodatku č. 2 sa uvádza, že lehota na plnenie sa predlžuje do 31. decembra 2013.

6.8. Rovnako vytýka súdom oboch inštancií, že tieto sa vo svojich odôvodneniach nevysporiadali s námietkou premĺčania vznesenou žalovaným v súvislosti s vrátením bezdôvodného obohatenia žalobcovi vo výške 5 315,22 eur, vzhľadom na žalobu podanú dňa 29. júla 2016.

6.9. Vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie sumy za vykonanie elektroinštalačných prác vo výške 9 054,66 eur, na ktorú sumu vyplývajúcu z faktúry č. 1500004 si žalovaný uplatnil zádržné právo dovolateľ uviedol, že splatnosť tejto sumy vzniká zhotoviteľovi až v dobe, keď zhotoviteľ odstráni vady a nedorobky uvedené v zápisnici z preberacieho konania v zmysle ust. 8.4. Zmluvy o dielo. Nestotožňuje sa so záverom súdov oboch inštancií a síce, že žalovanému nevznikol nárok na výkon zmluvného zádržného práva, keďže žalovaný výslovne v Zápise o odovzdaní a prevzatí diela zo dňa 30. decembra 2015 potvrdil, že dodávka vykonaných prác na stavbe bola bez väd a vytýka im, že absolútne nevzali do úvahy Zápis z prvého stretnutia ohľadom preberania a odovzdania stavby už zo dňa 2. októbra 2015, v ktorom sú vytknuté vady diela, ktoré mal zhotoviteľ odstrániť v priebehu októbra 2015.

6.10. Vytýka súdom, že tieto sa taktiež nevysporiadali s tým, na akú lehotu bolo podľa zmluvy dohodnuté zádržné právo medzi zmluvnými stranami, kedy vzniklo, kedy zaniklo, prípadne, či žalobca ako postupník je aktívne legitimovaný v tom prípade, ak by sa zistilo, že namietané vady neboli odstránené.

6.11. Dovolateľ tvrdí, že vady stavby existujú, resp. zhotoviteľ tieto do dnešného dňa neodstránil, o čom svedčí aj znalecký posudok, ku ktorému sa žalobca nijako nevyjadril.

6.12. Súdy sa podľa dovolateľa absolútne nezaoberali vyššie uvedenou argumentáciou, neposudzovali existenciu ním uplatneného zádržného práva, jeho vznik, trvanie a zánik, čím sa podľa dovolateľa odklonili od postupu vysloveného v závere rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo/214/2006 zo dňa 18. decembra 2017.

6.13. K požadovanému nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 3 568,53 eur dovolateľ uviedol, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal deň pripísania na účet istiny týchto faktúr a

samotná nelegitímnosť týchto nárokov súvisí aj s neplatným právnym titulom, na základe ktorého mali tieto faktúry vzniknúť.

7. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalovaný odvodzuje jeho prípustnosť i z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. a namieta neprávne právne posúdenie zo strany súdov oboch inštancií v otázke platnosti Dodatkov č. 1 a 2 tvrdiac, že nemožno uznať predmetné dodatky ku Zmluve o dielo za platné, pokiaľ tieto neboli osobitne schválené obecným zastupiteľstvom obce, (a to ani za predpokladu, že by základná Zmluva o dielo obecným zastupiteľstvom obce schválená bola). Uvedené tvrdenie argumentačne opiera o judikatúru dovolacieho súdu v rozhodnutiach sp. zn. 5Obdo/44/2018, 2Cdo/284/2006, 5Obdo/45/2013.

7.1. V súvislosti s preukazovaním existencie zápisnice schvaľujúcej Dodatky č. 1 a 2 poukázal žalovaný i na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 5Cdo/195/2015, podľa ktorého dôsledky neunesenia dôkazného bremena vyplývajú zo samotného rozdelenia dôkazného bremena medzi stranami v spore, ktoré vychádza z teórie preukazovania skutočností právo zakladajúcich. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcim tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v prospech. Pokiaľ teda žalobca nepreukázal pravdivosť, ale ani nepravdivosť skutočností svedčiacich o existencii jeho hmotnoprávneho nároku (existencia zápisnice obecného zastupiteľstva o schválení Dodatkov č. 1 a 2), súd nesprávne podľa dovolateľa rozhodol, na základe ľubovôle, ale mal len cestou aplikácie princípov dôkazného bremena žalobu zamietnuť pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom.

8. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 24. septembra 2020, sp. zn. 3Cob/36/2020, ako i rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 4. decembra 2019, sp. zn. 22Cb/167/2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci. V súlade s ust. § 444 C. s. p., pre existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, dovolateľ navrhol odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

9. Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalovaného uviedol, že závery súdov oboch inštancií pokladá za správne, čo do zistenia skutkového stavu, i do právneho posúdenia veci. Čo do výšky nároku žalobcu o zaplatenie sumy 5 315,22 eur žalobca uviedol, že išlo o finančnú výpomoc žalobcu vyplývajúcu z preambúl Dodatkov č. 1 a 2, podpísaných JUDr. N. ako štatutárnym zástupcom žalovaného, pričom skutočnosť, že Zmluvu o dielo, s ktorou bezprostredne vznik dodatkov súvisel schválilo i obecné zastupiteľstvo, čo v konaní nebolo sporné. K námietke dovolateľa, že Dodatok č. 1 a 2 nebol schválený obecným zastupiteľstvom a pokiaľ bol, túto skutočnosť mal v konaní preukázať žalobca, tento opakovane uviedol, že žalovaný porušuje povinnosti uložené mu zákonom o slobode informácií, z jeho webovej stránky nie je zrejmé, koľko verejných zasadnutí obecného zastupiteľstva sa uskutočnilo, kedy obec zverejnila predmetné Dodatky č. 1 a 2 a žalovaný nezverejňuje ani zápisnice z verejných schôdzí a zmluvy, ktorá skutočnosť determinuje, že žalovaný sa nemôže dovolávať neplatnosti uvedeného Dodatku č. 2, nakoľko zaviniť, že je nepreskúmateľné, koľko obecných zastupiteľstiev sa v rozhodnom období konalo a čo bolo ich predmetom, ergo žalobca nemá prístup k informáciám, či bol, prípadne nebol Dodatok č. 2 predmetom schvaľovania obecným zastupiteľstvom. Napriek vyššie uvedenému žalobca uviedol, že ak by aj obecné zastupiteľstvo neschválilo Dodatok č. 2, jeho zaplatenie jednoznačne nemožno zaradiť do skupiny najdôležitejších právnych úkonov týkajúcich sa majetku obce, tak ako to predpokladá v závere nálezu Ústavného súdu č. III. ÚS 389/2008-22 zo dňa 1. apríla 2009 v obdobnej veci.

9.1. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na sumu vo výške 9 054,66 eur, žalobca uviedol, že nárok (z faktúry č. 1500004) bol bez väd, reklamáciu mal žalovaný uplatniť voči zhotoviteľovi diela a ani uplatnená reklamácia ho nezbavuje povinnosti zaplatiť za dielo v plnom rozsahu.

9.2. K nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 3 568,53 eur žalobca uviedol, že v konaní nebolo sporné, kedy došlo k zaplateniu faktúr. Ich doručenie žalovanému, ako aj ich úhradu žalobca preukázal v rámci príloh k podaniu z januára 2019. V závere svojho vyjadrenia k dovolaniu žalobca uviedol, že pohľadávku podľa právoplatného a vykonateľného rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 4. decembra 2019 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu zo dňa 24. septembra 2020, v zmysle Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15. januára 2021 žalobca postúpil postupníkovi spoločnosti KubeServices s.r.o., so sídlom Študentská 2048/41, 069 01 Snina, IČO: 53 366 182. Istina s

príslušenstvom bola spoločnosti KubeServices s.r.o. uhradená v rámci exekučného konania, preto aj návrh žalovaného na odklad vykonateľnosti žalovaného považuje žalobca za nedôvodný. V zmysle vyššie uvedeného navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol a priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“), ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

11. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

12. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

13. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

16. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

17. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím

dôvodom.

18. V posudzovanom prípade je z obsahu dovolania zrejmé, že žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vadu nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie dosahujúcu takú intenzitu, že došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, vidí žalovaný v zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, spôsobenú ich nedostatočným a nezrozumiteľným odôvodnením a arbitrárnosťou.

19. Relevantné znaky, charakterizujúce procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p., zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnejmu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

20. K základným právam strany sporu, obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí i právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci R. T. proti Š., rozsudok zo dňa 9. decembra 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok zo dňa 19. apríla 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12. mája 2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15. marca 2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23. augusta 2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 4. mája 2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12. júna 2008), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalovaným, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti).

20.1. O zjavnú arbitrárnosť ide spravidla vtedy, ak je rozhodnutie súdu založené na takej interpretácii alebo aplikácii právnej normy súdom, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je rozhodnutie súdu založené, celkom absentujú alebo sú protirečivé a popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné alebo v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (3Cdo/34/2020).

21. Vo veci konajúci senát najvyššieho súdu už vo svojom skoršom rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/33/2020 a obdobne sp. zn. 2Obdo/83/2020 k namietanej arbitrárnosti rozhodnutia poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005, z ktorých vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní. V predmetnej veci podľa dovolacieho súdu práve o takýto prípad žalovaným nastolených argumentov významných pre rozhodnutie vo veci išlo.

22. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch

jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetroenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko, Hiro Balani v. Španielsko, Georgiadis v. Grécko, Higgins v. Francúzsko).

23. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach (4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 5Obdo/87/2020, 8Cdo/152/2018, 3Obdo/75/2020), práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

24. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu

býť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

25. Aj pri zohľadnení skutočnosti, že k namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia je zo strany dovolacieho súdu nevyhnutná zdržanlivosť pri zasahovaní do právoplatných rozhodnutí súdov nižšej inštancie a na mieste je tak reštriktívny prístup (k tomu viď aj sp. zn. 3Obdo/26/2020), vo veci rozhodujúci dovolací senát najvyššieho súdu konštatuje, že v prejednávanej veci je potrebné kasačným rozhodnutím zasiahnuť do právoplatného rozhodnutia súdu, keďže tento je vo vzťahu k žalovanému arbitráry a ústavne neudržateľný.

26. K predmetnému konštatovaniu o čiastočnej dôvodnosti dovolania žalovaného uvádza dovolací súd nasledovné:

27. Ako opodstatnenú vyhodnotil dovolací súd už námietku, že konanie pred odvolacím súdom je poznačené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., vo vzťahu k námietke žalovaného v súvislosti s nárokom žalobcu na úhradu sumy vo výške 5 315,22 eur, kde dovolateľ tvrdí, že nie je zrozumiteľné, prečo súd priznal úroky z omeškania počnúc dňom 16. januára 2009, keď prvostupňový i odvolací súd uznal Dodatky č. 1 a 2 ako platný titul pre zaplatenie sumy 5 315,22 eur a keď v čl. II, ods. 3 Dodatku č. 2 sa uvádza, že lehota na plnenie sa predlžuje do 31. decembra 2013. Dovolateľ vytýka súdom, že skutočnosti ohľadom začatia plynutia omeškania nijako nevysvetlili. Rovnako k záveru odvolacieho (ako i okresného) súdu, že „ak by aj nebol daný súhlas (obecného zastupiteľstva s Dodatkami č. 1 a 2), potom ide o bezdôvodné obohatenie, a teda žalobca má nárok z tohto titulu“ dovolateľ namietal, že takéto rozhodnutie je zmätočné, nakoľko k tomuto tak okresný ako i krajský súd nevykonali žiadne dokazovanie, pričom žalobca presne špecifikoval svoje plnenie ako plnenie zo zmluvy.

27.1. Odvolací súd v bode 24. odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že „V danom prípade Dodatky č. 1 a 2 k Zmluve o dielo súvisia priamo so základnou Zmluvou o dielo, ktorú obecné zastupiteľstvo

obce Malý Slivník odsúhlasilo, čo nebolo v konaní sporné“. Uvedený záver, v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého „Aj keď žalovaný namietol platnosť dodatkov k Zmluve o dielo, ktorými uznal tento záväzok, súd tieto dodatky považoval za platné, keďže obsahovali všetky zákonom predpísané náležitosti pre právny úkon a zároveň za žalovaného boli opatrené odtlačkom úradnej pečiatky obce a podpisom jej štatutárneho orgánu, ktorým v súlade s § 13 ods. 5 Zákona o obecnom zriadení je starosta obce.“ indikuje, že súdy oboch inštancií označili bez ďalšieho odôvodnenia sporné Dodatky č. 1 a 2 za platné, a to z dôvodu ich „odvodenosti“ od Zmluvy o dielo, odsúhlasenej obecným zastupiteľstvom žalovaného. Z rozhodnutia odvolacieho súdu následne vyplýva, že „odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že je nesporné, že žalobca poukázal na účet žalovaného formou finančnej výpomoci sumu 5 315,22 eur a žalovaný sa zaviazal túto sumu žalobcovi vrátiť, preto aj námietky žalovaného v súvislosti s neplatnosťou dodatkov pre formálne vady, nemajú vplyv na skutočnosť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Čo sa týka aj samotného nároku, ako aj odvolaním namietaných úrokov z omeškania sa odvolací súd plne stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie...“, z uvedeného teda následne vyplýva iný záver a síce, že súdy priznali predmetnú časť nároku žalobcovi, z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného.

27.2. Najvyšší súd uvádza, že je na mieste námietka žalovaného o zmätočnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k uvedenej časti žalobou uplatňovaného nároku. Súd nemôže vyhodnotiť nárok „alternatívne“, teda v úvode ako nárok vyplývajúci z platných dodatkov ku Zmluve o dielo, a následne ako nárok z titulu bezdôvodného obohatenia. Je nevyhnutné ustáliť, na základe akého titulu došlo zo strany súdov k priznaniu nároku, a to osobitne s akcentom na odlišnosť režimu dokazovania. Nemožno zamieňať nároky z plnenia zo zmluvy a bezdôvodné obohatenie, nakoľko ide o úplne iné právne kategórie. Uvedené má priamy súvis i s priznaným úrokom z omeškania a určením okamihu začatia jeho plynutia, ako i zásadný vplyv vo vzťahu k premlčaniu nároku. V prípade, ak súd vyhodnotí Dodatky č. 1 a 2 ako platné, je nevyhnutné posúdiť predmetné dodatky podľa obsahu a vysporiadať sa so znením čl. I a II dodatkov. Odvolací súd v tejto časti neposkytol žiadne odôvodnenie k námietke žalovaného, „že je nezrozumiteľné, prečo okresný súd priznal úroky z omeškania odo dňa 16.1.2009, a to obzvlášť pokiaľ prvostupňový i odvolací súd uznali Dodatky č. 1 a 2 ako platný titul pre zaplatenie sumy 5 315,22 eur, pričom v čl. II, ods. 3 Dodatku č. 2 sa uvádza, že lehota na plnenie sa predlžuje do 31. decembra 2013“. Z čl. II ods. 4 Dodatku č. 2 k Zmluve o dielo (na č. l. 106 spisu) vyplýva počítanie úroku z omeškania odo dňa 16. januára 2009 za každý deň omeškania, až do úplného vyrovnania, v prípade že sa s výstavbou a realizáciou stavby zo strany zhotoviteľa nezačne najneskôr do 31. decembra 2013. Ak by ale bolo plnenie priznané z titulu bezdôvodného obohatenia, dovolací súd zdôrazňuje skutočnosť, že nastáva režim odlišný pre záver o počiatku plynutia premlčacej doby.

27.3. Z pohľadu dovolacieho súdu predstavovala odvolacia argumentácia dovolateľa „podstatné tvrdenia uvedené v odvolaní“ (§ 387 ods. 3 veta druhá C. s. p.), na ktoré odvolací súd mal dať, avšak - ako je zrejmé z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku - nedal „špecifickú odpoveď“. Posúdenie veci odvolacím súdom sa teda v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia z hľadiska žalovaným predostretej argumentácie neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých, pre vec skutkovo a právne relevantných otázok. Najvyšší súd je toho názoru, že odvolací súd rezignoval na poskytnutie súdnej ochrany žalovanému a svojím postupom v podobe nedostatočného a protirečivého odôvodnenia znemožnil žalovanému realizáciu jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (v tejto súvislosti dáva dovolací súd do pozornosti nález Ústavného súdu SR zo 17. augusta 2016, č. I. ÚS 317/2015) a konanie tak bolo zaťažené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. V uvedenej časti bolo preto dovolanie žalovaného nielen prípustné, ale aj dôvodné.

28. Namietaným nesprávnym právnym posúdením (§ 432 ods. 1 C. s. p.) v otázke unesenia, či neunesenia dôkazného bremena žalobcu v súvislosti s jeho tvrdeniami o schválení zmluvy a jej jednotlivých dodatkov, ako aj v otázke schválenia dodatkov č. 1 a 2 k Zmluve o dielo zo strany obecného zastupiteľstva, ako podmienky ich platnosti, sa dovolací súd už nemohol zaoberať pre vady zmätočnosti skonštatované vyššie, nakoľko v okolnostiach rozhodovaného sporu by posudzovanie nastolených právnych otázok bolo predčasné a vzhľadom na úroveň odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu aj nemožné. Bude úlohou súdov prioritne si ustáliť, na akom základe priznali žalobný nárok, okrem iného práve z dôvodu jeho úzkej súvislosti s určením výšky priznaných úrokov z omeškania a pokiaľ

súdy uzavru, že nárok žalobcu na úhradu sumy 5 315,22 eur je zo strany dovolateľa bezdôvodným obohatením, potom otázka platnosti dodatkov č. 1 a 2, čo do absencie súhlasu ich schválenia obecným zastupiteľstvom žalovaného, nebude otázkou pre rozhodnutie kľúčovou.

29. K námietkam nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie zo strany žalovaného, ktoré však dovolací súd už nezohliadol ako dôvodné, uvádza nasledovné:

30. Vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 5 315,22 eur dovolateľ uviedol, že krajský súd (ako aj súd prvej inštancie) sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s neexistenciou rozhodnutia obecného zastupiteľstva v zmysle ust. § 11 ods. 4 písm. b/ zákona č. 369/1990 vo vzťahu k dodatkom č. 1 a 2 k Zmluve o dielo ako zákonnej podmienky platnosti právneho úkonu, dlhodobo judikovanej v praxi najvyššieho súdu v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/284/2006, 5Obdo/45/2013, 5Obdo/44/2018. Najvyšší súd nemôže v uvedenom prisvedčiť dovolateľovi, nakoľko z bodu 44. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie a bodu 23. a 24. vyplýva, že tento sa predmetnou skutočnosťou zaoberal, keď zdôvodnil, že aj keď žalovaný namietol platnosť dodatkov k zmluve o dielo zo dňa 12. mája 2009 a 31. decembra 2011, sú tieto dodatky považoval za platné, keďže obsahovali všetky zákonom predpísané náležitosti pre právny úkon a zároveň za žalovaného boli opatrené odtlačkom úradnej pečiatky obce a podpisom jej štatutárneho orgánu, ktorým v súlade s § 13 ods. 5 Zákona o obecnom zriadení je starosta obce. Súd prvej inštancie zdôraznil, že bez ohľadu na prípadné pochybnosti o výkone funkcie predchádzajúceho starostu, či číselné označenie dodatkov, je dodatok zo dňa 31. decembra 2011 opatrený podpisom súčasného starostu, ktorý pravosť svojho podpisu sám do zápisnice súdu potvrdil. Krajský súd s posúdením veci zo strany okresného súdu súhlasil a doplnil, že v danom prípade Dodatky č. 1 a 2 k Zmluve o dielo zo dňa 21. júla 2009 súvisia priamo so základnou zmluvou o dielo zo dňa 21. júla 2008, ktorú obecné zastupiteľstvo obce Malý Slivník odsúhlasilo, čo nebolo v konaní ani sporné. Odvolací súd sa taktiež zaoberal žalovaným uvedenou judikátúrou v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/284/2006 a 5Obdo/44/2018, uvedené rozhodnutia však súd nepovažoval za relevantné, nakoľko v súdenom prípade bola spornou otázkou platnosť zmluvy ako takej, nie dodatkov ku nej prislúchajúcim. Taktiež rozhodnutie sp. zn. 5Obdo/45/2013, z ktorého odvolací súd citoval „vždy musí ísť o predchádzajúce rozhodnutie obecného zastupiteľstva a dodatočná konvalidácia nie je možná“, rieši odlišnú situáciu, a síce okolnosť absencie uznesenia obecného zastupiteľstva, ktorým by schválilo výpoveď nájomnej zmluvy. Z rozhodnutia odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva jeho záver, a síce, pokiaľ bola Zmluva o dielo schválená obecným zastupiteľstvom obce, čo v konaní nebolo sporné, potom súhlas obecného zastupiteľstva s Dodatkami ku zmluve prislúchajúcimi nie je potrebný. Rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto časti nie je nepreskúmateľné z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, otázku správnosti uvedeného právneho posúdenia dovolací súd v tejto časti (týkajúcej sa prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 C. s. p.) neposudzuje, nakoľko zakladá prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 C. s. p., avšak poukazuje na bod 27. odôvodnenia svojho rozhodnutia a zdôrazňuje, že napriek dostatočnému odôvodneniu uvedenej časti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorou zdôvodnil platnosť Dodatkov č. 1 a 2, tento následne priznal žalobcovi nárok z titulu bezdôvodného obohatenia, z ktorého dôvodu je rozhodnutie krajského súdu zmätočné.

30.1. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nerozumie, na základe čoho si tento osvojil názor, že i samotná Zmluva o dielo bola schválená obecným zastupiteľstvom, dovolací súd udáva, že už súd prvej inštancie v bodoch 42. a nasl. odôvodnenia svojho rozhodnutia uzavrel, že platnosť Zmluvy o dielo medzi stranami nebola sporná. S uvedenou argumentáciou sa odvolací súd stotožnil a prevzal ju do svojho rozhodnutia. Pokiaľ teda s uvedeným žalovaný nesúhlasil, mal a mohol i vzhľadom na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* predmetnú námietku vzniesť už v rámci odvolacieho konania. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že predmetná námietka je v konaní argumentáciou novou. Je tak prostriedkom procesnej obrany žalovaného, ktorej účelom nie je preukázať včasnosť a ani prípustnosť dovolania, preto je v zmysle ust. § 435 C. s. p. novotou, ktorá je v dovolacom konaní neprípustná, z ktorého dôvodu na ňu dovolací súd neprihliadol. Uvedené obdobne platí i o námietke dovolateľa, ktorou vytýka súdom, že tieto pri svojom rozhodovaní nezohľadnili judikátúru v rozhodnutí sp. zn. 5SŽi/7/2012. Najvyšší súd zdôrazňuje fakt, že dovolanie nie je možné považovať za ďalšie odvolanie (k tomu vid. ust. § 366 C. s. p.). Vychádzajúc z dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku dovolací súd konštatuje, že tzv. novoty nie sú v zásade v dovolacom

konaní prípustné, pretože dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a režim koncentrácie sporu nepripúšťa od istej fázy uplatňovanie práva novôt (obdobne k tomu 2Obdo/97/2020, 2Obdo/3/2021).

30.2. Ak dovolateľ namieta, že už vo svojom odvolaní vyčerpávajúco argumentoval a uvádzal aj iné dôkazy, pre ktoré Dodatok č.1 z roku 2009 a Dodatok č. 2 z roku 2011 ku Zmluve o dielo sú neplatné a nemôžu byť teda základom pre právny nárok žalobcu, avšak odvolací súd na ne nereflektoval, resp. vybral len časť o tom, že namietané dodatky nie sú podľa žalovaného platné z dôvodu, že neboli odsúhlasené obecným zastupiteľstvom, z ktorého dôvodu je odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nepreskúmateľné, dovolací súd uvádza, že v uvedenom taktiež nemožno prisvedčiť dovolateľovi. Súd oboch inštancií poskytl hoci stručné, no dostatočné ozrejmienie svojho záveru. Dovolací súd opätovne prizvukuje, že odôvodnenie vyššie uvedeného záveru súdu tak nie je, podobne ako záver v bode 30. tohto rozhodnutia, nepreskúmateľné z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, avšak zmätočné z dôvodu predchádzajúceho priznania žalobného nároku z iného titulu, a síce zo súdmi platne uznaných Dodatkov č.1 a 2.

30.3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že sumu vo výške 5 315,22 eur sa žalovaný zaviazal uhradiť v prospech zhotoviteľa do 31. decembra 2013, v zmysle čoho súd dospel k záveru, že žalobca si mohol tento nárok uplatniť na súde najneskôr do dňa 31. decembra 2017 a keďže bola žaloba okresnému súdu doručená dňa 29. júla 2016, teda v rámci plynutia premĺčacej doby, súd tento nárok za premĺčaný nepovažoval. Uvedené súd dostatočne vysvetlil, preto nemožno súhlasiť ani s námietkou dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vo vzťahu k premĺčaniu predmetnej časti žalobného nároku nedostatočne odôvodnené.

31. Dovolateľ sa vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie sumy za vykonanie elektroinštalačných prác vo výške 9 054,66 eur, na ktorú sumu vyplývajúcu z faktúry č. 1500004 si žalovaný uplatnil zádržné právo, nestotožňuje so záverom súdov oboch inštancií a síce, že žalovanému nevznikol nárok na výkon zmluvného zádržného práva, keďže žalovaný výslovne v Zápise o odovzdaní a prevzatí diela zo dňa 30. decembra 2015 potvrdil, že dodávka vykonaných prác na stavbe bola bez väd a vytýka im, že absolútne nevzali do úvahy Zápis z prvého stretnutia ohľadom preberania a odovzdania stavby už zo dňa 2. októbra 2015, v ktorom sú vytknuté vady diela, ktoré mal zhotoviteľ odstrániť v priebehu októbra 2015. Vo vzťahu k uvedenému dovolací súd uvádza, že z rozhodnutí súdov oboch inštancií jednoznačne vyplýva, že tieto na posúdenie predmetnej časti nároku žalobcu vzali do úvahy posledný Zápis o odovzdaní a prevzatí diela zo dňa 30. decembra 2015, v ktorom žalovaný výslovne potvrdil, že dodávka vykonaných prác na stavbe bola bez závad, resp. závary boli odstránené počas preberacieho konania. Žalovaným namietaná neakceptácia Zápisu z prvého stretnutia ohľadom preberania a odovzdania stavby zo strany súdov, v zmysle ktorej mal zhotoviteľ odstrániť vady diela v priebehu októbra 2015, datovaná takmer 2 mesiace pred Zápisom o odovzdaní a prevzatí diela zo dňa 30. decembra 2015, v zmysle ktorého žalovaný potvrdil, že dodávka vykonaných prác na stavbe bola bez väd, je zo strany dovolateľa podľa najvyššieho súdu námietkou nanajvýš nelogickou. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že vady stavby existujú, resp. zhotoviteľ tieto do dnešného dňa neodstránil, o čom svedčí aj znalecký posudok, ku ktorému sa žalobca nijako nevyjadril, dovolací súd zdôrazňuje, že už okresný súd uviedol, že ak by sa vady vlhkosti na diele vyskytovali, tieto mal žalovaný uviesť riadne v Zápise o odovzdaní a prevzatí diela zo dňa 30. decembra 2015, aby mohol zádržné právo účinne realizovať, avšak bez tohto označenia, ak na diele aj boli vady, žalovanému neostáva nič iné, než nároky z väd diela uplatňovať v rámci reklamačného konania, čo však nemá vplyv na jeho povinnosť zaplatiť cenu diela v celom jej rozsahu. Dovolací súd navyše pripomína, že tvrdené nesprávne posúdenie skutkového stavu zo strany súdov, či samotné vyhodnotenie dôkazov súdmi nižšej inštancie počas konania, nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

31.1. Pokiaľ dovolateľ vytýka súdom, že tieto sa taktiež nevysporiadali s tým, na akú lehotu bolo podľa zmluvy dohodnuté zádržné právo medzi zmluvnými stranami, kedy vzniklo, kedy zaniklo, prípadne, či žalobca ako postupník je aktívne legitimovaný v tom prípade, ak by sa zistilo, že namietané vady neboli odstránené, dovolací súd uvádza, že okresný súd v bode 43. odôvodnenia svojho rozhodnutia, ako i krajský súd v bode 22. odôvodnenia rozhodnutia zreteľne uviedli, že vychádzajúc z čl. VIII, ods. 8.4. zmluvy o dielo a z obsahu Zápisu o odovzdaní a prevzatí č. 1/2015 zo dňa 30. decembra 2015 žalovanému nárok na výkon zmluvného zádržného práva nevznikol, keďže žalovaný výslovne potvrdil, že dodávka vykonaných prác na stavbe bola bez závad, pričom dohoda o opatreniach a lehotách pre

odstránenie nedorobkov a väd, zrejmých pri odovzdávaní a prevzatí nie je potrebná, nakoľko tieto boli odstránené počas preberacieho konania. Odvolací súd ďalej uviedol, že výklad zádržného práva uvedený v odvolaní žalovaného žiadnym spôsobom nespochybňuje čl. VIII ods. 8.4. Zmluvy o dielo, ktorý jednoznačne definuje možnosť účinne zadržať ľubovoľnú časť ceny diela do určenej výšky, viažucu sa na prípadné vady diela, v zápisnici zo dňa 30. decembra 2015 však žiadne vady vytýkané neboli. Odvolací súd záverom uviedol, že názor žalovaného, že zádržné právo v tomto prípade končí uplynutím reklamačnej lehoty, nemá oporu ani v Zmluve o dielo, ani v zákone. Z uvedeného vyplýva, že súdy nižšej inštalácie sa predmetnou námietkou žalovaného zaoberali a svoj záver v odôvodneniach svojich rozhodnutí dostatočne uviedli. Pri závere okresného, i krajského súdu o absolútnej neexistencii vzniku záložného práva, boli ďalšie námietky žalovaného v tomto smere irelevantné. Dovolací súd uvádza, že je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

31.2. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že tým, že súdy neposudzovali existenciu ním uplatneného zádržného práva, jeho vznik, trvanie a zánik, sa podľa dovolateľa odklonili od postupu vysloveného v závere rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo/214/2006 zo dňa 18. decembra 2017, ani s uvedeným nemožno súhlasiť. Z uvedeného tvrdenia dovolateľa možno obsahovo určiť, že sa zrejme jedná o námietku nesprávneho právneho posúdenia zo strany odvolacieho súdu, resp. dokonca zo strany súdu prvej inštalácie, z ktorej navyše nevyplýva, v ktorej konkrétnej otázke malo k tvrdenému odklonu dôjsť, a to predovšetkým s akcentom na skutočnosť, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo/214/2006 zo dňa 18. decembra 2017 je kasačným rozhodnutím súdu druhej inštalácie a nejedná sa tak o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

32. K požadovanému nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 3 568,53 eur dovolateľ uviedol, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal deň pripísania istiny jednotlivých faktúr na účet a rozhodnutia súdov sú teda podľa žalovaného i v tejto časti zmätočné. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že nie je možné súhlasiť s námietkou dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutí súdov nižších inštalácií vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie kapitalizovaného úroku z omeškania. Z rozhodnutia okresného súdu, konkr. bodov 17. - 20. a bodu 45. jeho odôvodnenia, ako z obsahu s vecou súvisiaceho spisu, konkr. č. I. 198 - 207 spisu vyplýva, že súd prvej inštalácie sa podrobne vysporiadal s obsahom i doručením predmetných faktúr objednávateľovi, keď uviedol, že tento ich prevzatie sám potvrdil, a to buď podpisom oprávnenej osoby a odtlačkom pečiatky (č. 1400021 dňa 15. októbra 2014, č. 1400009 dňa 1. júla 2014) alebo v likvidačnom liste faktúry (č. 1500001 dňa 2. februára 2015, č. 1500013 dňa 6. júla 2015), pričom zároveň z predložených výpisov z účtu jednoznačne vyplýva, že žalovaný bol v omeškaní so zaplatením predmetných faktúr (v zmysle čl. VI, ods. 6.2. zmluvy o dielo si sporové strany dohodli lehotu splatnosti faktúr 30 dní po ich doručení objednávateľovi) a pre prípad omeškania so zaplatením faktúry strany medzi sebou dohodli zmluvný úrok z omeškania vo výške 0,03 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Z obsahu s vecou súvisiaceho spisu (č. I. 31 spisu) taktiež vyplýva dátum a suma úhrady jednotlivých faktúr. Dovolací súd záverom dodáva, že súd prvej inštalácie sa zaoberal a v odôvodnení svojho rozhodnutia i vyčerpávajúco uviedol všetky skutočnosti, na základe ktorých určil výšku nároku žalobcu na úhradu kapitalizovaného úroku z omeškania zo strany žalovaného.

33. Vzhľadom na vyššie v bode 27. a nasl. odôvodnenia tohto rozhodnutia uvedené, po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., z ktorého dôvodu najvyšší súd žalovaným napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C. s. p.) v časti, v ktorej potvrdil rozsudok súdu prvej inštalácie vo výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu v časti 5 315,- eur s úrokom z omeškania vo výške 0,03 % za každý deň omeškania zo sumy 5 315,22 eur od 16. januára 2009 do zaplatenia a vo výroku III. a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na nové konanie a rozhodnutie (§ 450 C. s. p.).

34. Odvolací súd je právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (§ 455 C. s. p.).

35. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova aj o trovách pôvodného konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania), ako aj o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

36. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.